

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পঢ়া পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে, সকলোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সত্ৰোপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থী তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ:

:– তেওঁলোকে আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব। তেওঁলোকে বহুতৰে কল্যাণ কৰি থাকিব। জ্ঞান ধনেৰে আঁচল ভৰাই আকৌ দান কৰিব। 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ ল'ব আৰু আনকো দিয়াব।

গীত: ওঁম নমঃ শিৱায়ৈ...

ওঁম শান্তি। ভক্তসকলে যাৰ মহিমা কৰে, তোমালোক তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছা, তেন্তে কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। তেওঁক 'শিৱায়ৈ নমঃ' বুলি কয়। তোমালোকেতো নমঃ কৰিব নালাগে। পিতাক সন্তানসকলে স্মৰণ কৰে, নমঃ কেতিয়াও নকৰে। এয়াও পিতা, এওঁৰ পৰা তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। তোমালোকে নমঃ নকৰা, স্মৰণ কৰা। জীৱৰ আত্মাই স্মৰণ কৰে। পিতাই এই শৰীৰ লোণত লৈছে। তেওঁ আমাক ৰাস্তা দেখুৱাই আছে – পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ লোৱা যায়। তোমালোকেও ভালদৰে জানা। সত্যযুগ হৈছে সুখধাম আৰু য'ত আত্মাসকল থাকে সেইখনক কোৱা হয় শান্তিধাম। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি শান্তিধামৰ নিবাসী। এই কলিযুগক কোৱাই হয় দুখধাম। তোমালোকে জানা – আমি আত্মাসকলে এতিয়া স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বাবে পঢ়ি আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দেৱতা নহয় জানো। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা নতুন সৃষ্টিৰ বাবে হ'ব লাগে। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পঢ়া। যিমান পঢ়িবা, পঢ়াত পুৰুষাৰ্থ কাৰোবাৰ তীৱ্ৰ হয়, কাৰোবাৰ ঢিলা হয়। যিসকল সত্ৰোপ্ৰধান পুৰুষাৰ্থী হয় তেওঁলোকে আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ ক্ৰমানুসৰি পুৰুষাৰ্থ কৰায়, বহুতৰে কল্যাণ কৰে। যিমান ধনেৰে আঁচল ভৰপূৰ কৰি দান কৰিব সিমানে লাভ হ'ব। মনুষ্যই দান কৰে, তাৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত অল্পকালৰ বাবে লাভ কৰে। তাত অলপ সুখ বাকীতো দুখেই দুখ। তোমালোকেতো 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ সুখ লাভ কৰা। ক'ত স্বৰ্গৰ সুখ, ক'ত এয়া দুখ! বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে স্বৰ্গত বেহদৰ সুখ পোৱা। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পুণ্য নকৰে জানো। সেয়া হ'ল ইনডাইৰেবল্ট (আওপকীয়া)। এতিয়া তোমালোকেতো সন্মুখত আছা নহয় জানো। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় – ভক্তি মার্গত ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পুণ্য কৰে তেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মত তাৰ ফল লাভ কৰে। কোনোৱে ভাল কৰিলে ভাল ফল পায়, বেয়া পাপ আদি কৰিলে তেওঁলোকে সেই অনুসৰিয়ে ফল লাভ কৰে। ইয়াত কলিযুগততো পাপেই হৈ থাকে, পুণ্য নহয়ই। খুব বেছি অল্পকালৰ কাৰণে সুখ পায়। এতিয়াতো তোমালোকে ভৱিষ্যতলৈ সত্যযুগত 21 জন্মৰ বাবে সদায় সুখী হোৱা। তাৰ নামেই হ'ল সুখধাম। প্ৰদৰ্শনীতো তোমালোকে লিখিব পাৰা যে এয়া হৈছে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ মার্গ, শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ যোৱাৰ সহজ মার্গ। এতিয়াতো কলিযুগ নহয় জানো। কলিযুগৰ পৰা সত্যযুগ, এপইচাও খৰচ নকৰাকৈ পতিত সৃষ্টিৰ পৰা পাৱন সৃষ্টিলৈ যোৱাৰ সহজ ৰাস্তা। তেতিয়া মনুষ্যই বুজিব কিয়নো পাথৰ বুদ্ধিৰ নহয় জানো। পিতাই একেবাৰে সহজকৈ বুজায়। ইয়াৰ নামেই হ'ল সহজ ৰাজযোগ, সহজ জ্ঞান।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান চেন্দিবুল (বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন) কৰি তোলে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ চেন্দিবুল নহয় জানো। যদিও কৃষ্ণৰ কাৰণে বহুত কিবা লিখি দিছে, সেয়া হৈছে মিছা কলংক। কৃষ্ণই কয় – মা মই মাখন খোৱা নাই... এতিয়া তাৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। মই মাখন খোৱা নাই, তেনেহ'লে কোনে খালে? শিশুক গাখীৰ খুওৱা হয়, শিশুৱে মাখন খাব নে গাখীৰ খাব! এয়া যি দেখুৱাইছে যে কলহ ভাঙিলে আদি আদি – এনেকুৱা কোনো কথা নাই। তেওঁতো স্বৰ্গৰ ফাষ্ট প্ৰিন্স (প্ৰথম ৰাজকুমাৰ)। মহিমাতো এজন শিৱবাবাৰে আছে। সৃষ্টিততো আন কাৰো মহিমা নাই! এই সময়ততো সকলো পতিত কিন্তু ভক্তিমাৰ্গৰো মহিমা আছে, ভক্ত মালাৰো গায়ন আছে নহয় জানো। ফিমেলচ্ (স্ত্ৰী)ৰ ভিতৰত মীৰাৰ নাম আছে, মেলচ্ (পুৰুষ)ৰ ভিতৰত মুখ্য নাৰদৰ গায়ন আছে। তোমালোকে জানা – এবিধ হ'ল ভক্ত মালা, আনবিধ জ্ঞানৰ মালা। ভক্ত মালাৰ পৰা ৰুদ্ৰ মালা হৈছে পুনৰ ৰুদ্ৰ মালাৰ পৰা বিষ্ণুৰ মালা হয়। ৰুদ্ৰ মালা হৈছে সংগমযুগৰ, এই ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। এই কথাবোৰ তোমালোকক পিতাই সন্মুখত বহি বুজায়। সন্মুখত যেতিয়া বহা তেতিয়া তোমালোক ৰোমাঞ্চিত হৈ যোৱা উচিত। অহো সৌভাগ্য – 100 শতাংশ দুৰ্ভাগীয়াৰ পৰা আমি সৌভাগ্যশালী হওঁ। কুমাৰীসকলেতো কাম কটাৰীৰ তললৈ যোৱাই নাই। পিতাই কয় – সেয়া হ'ল কাম কটাৰী। জ্ঞানকো কটাৰী বুলি কোৱা

হয়। পিতাই কৈছে – জ্ঞানৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, তেওঁলোকে আকৌ দেৱীসকলক স্থূল অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ দি দিছে। সেয়াতো হ’ল হিংসক বস্তু। মনুষ্যই এইটো নাজানেই যে স্বদৰ্শন চক্ৰ কি হয়? শাস্ত্ৰত কৃষ্ণকো স্বদৰ্শন চক্ৰ দি হিংসাই হিংসা দেখুৱাই দিছে। বাস্তৱত হৈছে জ্ঞানৰ কথা। তোমালোকে এতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছা তেওঁলোকে আকৌ হিংসাৰ কথা দেখুৱাই দিছে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ‘স্ব’ অৰ্থাৎ চক্ৰৰ জ্ঞান পাইছা। তোমালোকক বাবাই কয় – ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। ইয়াৰ অৰ্থও এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। তোমালোকৰ গোটেই ৪৪ জন্মৰ আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। প্ৰথমতে সত্যযুগত এটাই সূৰ্যবংশী ধৰ্ম তাৰ পাচত চন্দ্ৰবংশী। দুয়োটাকে মিলাই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি সকলোৰে বুদ্ধিত আছে। যেনেকৈ তোমালোকক বাবাই পঢ়াইছে, তোমালোকে পঢ়ি হচিয়াৰ (বুদ্ধিমান) হৈছা। এতিয়া তোমালোকে আকৌ আনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ’ব লাগে। যেতিয়ালৈকে ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী নহয় তেতিয়ালৈ শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ ল’ব। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। এইটো পাহৰিব নালাগে। পইন্ট নোট কৰি (টুকি) ৰখা উচিত। এয়া হৈছে ৪৪ জন্মৰ ছিৰি। ছিৰিৰে নামিবলৈতো সহজ হয়। যেতিয়া ছিৰি বগাই যায় তেতিয়া কঁকালত হাত দি কেনেকৈ বগায়। কিন্তু লিফটো আছে। এতিয়া বাবা তোমালোকক লিফট দিবলৈকে আহে। চেকেণ্ডত উৰ্ধমুখী কলা হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলতো আনন্দিত হোৱা উচিত যে আমাৰ উৰ্ধমুখী কলা। ম’ষ্ট বিলাভেড (অতি মৰমৰ) বাবাক পাইছোঁ। তেওঁৰ দৰে মৰমৰ বস্তু আন একো নাই। সাধু-সন্ত আদি যি আছে সকলোৱে সেই এজন প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে, সকলোৱে তেওঁৰ প্ৰেমসী। কিন্তু তেওঁ কোন হয়, এয়া একোৱে বুজি নাপায়। কেৱল সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে।

তোমালোকে এতিয়া জানা যে শিৱবাবাই আমাক এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। শিৱবাবাৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। তেওঁ হ’ল পৰম আত্মা। পৰম আত্মা মানে পৰমাত্মা। যাৰ নাম হৈছে শিৱ। বাকী সকলো আত্মাৰ শৰীৰ অনুসৰি নাম বেলেগ বেলেগ হয়। এজনে পৰম আত্মা, যাৰ নাম শিৱ। মনুষ্যই আকৌ অনেক নাম ৰাখি দিছে। ভিন্ন ভিন্ন মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। এতিয়া তোমালোকে অৰ্থ বুজি পোৱা। বশ্বেত (মুম্বাইত) বাবুৰীনাথৰ মন্দিৰ আছে, এই সময়ত তোমালোকক কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি তোলে। বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। গতিকে প্ৰথম মুখ্য কথা এয়াই যে আমাৰ আত্মাসকলৰ পিতা এজন, তেওঁৰ পৰাহে ভাৰবাসীয়ে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ভাৰতৰ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ মালিক নহয় জানো। চীনৰতো নহয়। যদি চীনৰ হ’লহেঁতেন তেন্তে চেহেৰাই বেলেগ হ’লহেঁতেন। এওঁলোক হয়হি ভাৰতৰ। প্ৰথমে বগা (সুন্দৰ) পাচত শ্যাম বৰণীয়া (কুণ্ঠিত) হয়। আত্মাতে খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰে, শ্যাম বৰণীয়া হৈ যায়। সকলো উদাহৰণ এওঁলোকক লৈয়ে। ভোমোৰাই পোকক পৰিৱৰ্তন কৰি নিজৰ সমান কৰি তোলে। সন্ধ্যাসীসকলে কি পৰিৱৰ্তন কৰে! শুভ্ৰ পোচাকধাৰীসকলক গেৰুৱা কাপোৰ পিন্ধাই মূৰ খুৰাই দিয়ে। তোমালোকেতো এয়া জ্ঞান লোৱা। এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে শোভনীয় হৈ যাবাগৈ। এতিয়াতো প্ৰকৃতিও তমোপ্ৰধান, সেয়েহে এই ধৰণীও তমোপ্ৰধান। লোকচানদায়ক। আকাশত তুফান (ধুমুহা) বলিলে, কিমান লোকচান কৰে, উপদ্ৰৱ হৈ থাকে। এতিয়া এইখন সৃষ্টিত হৈছে পৰম দুখ। তাত আকৌ পৰম সুখ হ’ব। পিতাই পৰম দুখৰ পৰা পৰম সুখলৈ লৈ যায়। ইয়াৰ বিনাশ হয় তাৰ পাচত সকলো সতোপ্ৰধান হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাৰ পৰা যিমান উত্তৰাধিকাৰ ল’ব বিচৰা সিমান লৈ লোৱা। নহ’লেতো অস্তিমত পশ্চাতাপ (অনুতাপ) কৰিব লাগিব। বাবা আহিল কিন্তু আমি একো নল’লো। এয়া লিখা আছে – খেৰৰ জুমঠি স্বৰূপ এই পৃথিৱীত জুই লাগে তেতিয়াহে কুস্তকৰ্ণ নিদ্ৰাৰ পৰা জাগে। তেতিয়া হয় হয় বুলি কৈ মৰি যায়। হয় হয় কৰাৰ পাচত জয়জয়কাৰ হ’ব। কলিযুগত হয় হয় নহয় জানো। ইজনে সিজনক মাৰি থাকে। বহুত মৰিব। কলিযুগৰ পাচত সত্যযুগ নিশ্চয় হ’ব। মাজত এয়া হ’ল সংগম। ইয়াক পুৰুষোত্তম যুগ বুলি কোৱা হয়। পিতাই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱাৰ ভাল যুক্তি (উপায়) শুনায়। কেৱল কয় – মোক স্মৰণ কৰা আৰু একো কৰিব নালাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মূৰ আদিও দোঁৱাব নালাগে। কোনোবাই বাবাক হাত জোৰ কৰিলে (প্ৰণাম জনালে) তেতিয়া বাবাই কয় – তোমালোক আত্মাৰো হাত নাই, পিতাৰো নাই, তেন্তে কাক হাত জোৰ কৰা। কলিযুগী ভক্তিমাৰ্গৰ এটাও চিহ্ন থকা অনুচিত। হে আত্মাসকল, তোমালোকে কিয় হাত জোৰ কৰা? কেৱল মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰাৰ অৰ্থ কোনো হাত জোৰ কৰা নহয়। মনুষ্যইতো সূৰ্যকো হাত জোৰ কৰিব, কোনোবা মহাত্মাকো হাত জোৰ কৰিব। তোমালোকে হাত জোৰ কৰিব নালাগে, এয়াতো মোৰ লোণত লোৱা শৰীৰ। কিন্তু কোনোবাই হাত জোৰ কৰিলে ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান)ত হাত জোৰ কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকেতো এয়া বুজিব লাগে যে আমি আত্মা হওঁ, আমি এই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। ইয়াৰ প্ৰতি যেন ঘৃণা উপজিব লাগে। এই পুৰণি শৰীৰক এৰি দিব লাগে। যেনেকৈ সাপৰ দৃষ্টান্ত আছে। ভোমোৰাৰো কিমান বুদ্ধি আছে যে পোকক ভোমোৰা কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলেও, যিসকলে বিষয় সাগৰত ডুব গৈ আছে, তেওঁলোকক তাৰ পৰা উলিয়াই ফীৰসাগৰলৈ লৈ যোৱা। এতিয়া পিতাই কয় – শান্তিধামলৈ ব’লা। মনুষ্যই শান্তিৰ বাবে কিমান মগজ খটুৱাই থাকে। সন্ধ্যাসীসকলে স্বৰ্গৰ জীৱনমুক্তিতো নাপায়। অৱশ্যে হয়, মুক্তি লাভ কৰে, দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ

শান্তিধামত বহি যায়। তথাপিও আত্মা প্ৰথমেতো জীৱনমুক্তিলৈ আহে। পাচলৈ আকৌ জীৱনবন্ধনত আহে। আত্মা সতোপ্ৰধান হয় আকৌ ছিৰি তললৈ নামে। প্ৰথমতে সুখ ভোগ কৰি তাৰ পাচত অৱনমিত হৈ হৈ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। এতিয়া পুনৰ সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ পিতা আহিছে। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ যাবা।

পিতাই বুজাইছে - যি সময়ত মনুষ্যই শৰীৰ ত্যাগ কৰে সেই সময়ত বহুত কষ্ট ভোগ কৰে কিয়নো শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া হয়। যেনেকৈ কাশী কলৱত থায় (কাশীত গৈ আপোনঘাতী হয়) কিয়নো তেওঁলোকে শুনিছে যে শিৱৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'লে মুক্তি পোৱা যায়। তোমালোক এতিয়া বলিহাৰ নোহোৱা জানো, সেয়েহে ভক্তি মাৰ্গতো পুনৰ সেই কথাবোৰ প্ৰচলিত হয়। সেয়েহে গৈ শিৱৰ নামত বলিহাৰ হয়। এতিয়া পিতাই বুজায় – উভতিতো কোনেও যাব নোৱাৰে। অৱশ্যে হয়, ইমান বলিহাৰ হয় গতিকে পাপ খণ্ডন হৈ যায় পুনৰ হিচাপ-নিকাচ নতুনকৈ আৰম্ভ হয়। তোমালোকে এই সৃষ্টিক জানি গৈছা। এই সময়ত সকলোৰে অধোমুখী কলা। পিতাই কয় – মই আহি সকলোৰে সৎগতি কৰোঁ। সকলোকে ঘৰলৈ লৈ যাওঁ। পতিতসকলকতো লগত লৈ নাযাম সেইবাবে এতিয়া পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোকৰ জ্যোতি জ্বলি উঠিব। বিয়াৰ সময়ত স্ত্ৰীৰ মূৰৰ ওপৰত কলহত জ্যোতি (চাকি) জ্বলায়। এই নিয়মো ইয়াত ভাৰততহে আছে। স্ত্ৰী মূৰৰ ওপৰত কলহত জ্যোতি জ্বলায়, পতিৰ ওপৰত নজ্বলায়, কিয়নো পতিকতো ঈশ্বৰ বুলি কয়। ঈশ্বৰৰ ওপৰত জ্যোতি কেনেকৈ জ্বলাব। সেয়েহে পিতাই বুজায় – মোৰতো জ্যোতি জ্বলিয়ে থাকে। মই তোমালোকৰ জ্যোতি জ্বলাওঁ। পিতাক 'শমা' (চাকি, অগ্নি শিখা) বুলিও কোৱা হয়। ব্ৰহ্ম-সমাজে আকৌ জ্যোতিক মানে, সদায় জ্যোতি জ্বলি থাকে, তেওঁকে স্মৰণ কৰে, তেওঁকে ভগৱান বুলি ভাবে। অন্যসকলে আকৌ ভাবে সৰু জ্যোতি (আত্মা) ডাঙৰ জ্যোতি (পৰমাত্মা)ত সমাহিত হৈ যাব। অনেক মত আছে। পিতাই কয় – তোমালোকৰ ধৰ্মতো অপাৰ সুখ দিওঁতা হয়। তোমালোকে স্বৰ্গত বহুত সুখ দেখা পোৱা। নতুন সৃষ্টিত তোমালোকে দেৱতা হোৱাগৈ। তোমালোকৰ পঢ়া হৈছেই ভৱিষ্যত নতুন সৃষ্টিৰ বাবে, আন সকলো পঢ়া ইয়াৰ বাবেই। তোমালোকে ইয়াত পঢ়ি ভৱিষ্যতলৈ পদ ল'ব লাগে। গীতাতো যথাযথ ৰাজযোগ শিকাইছে। আকৌ অন্তিমত যুদ্ধ লাগিল, একোৱে নাথাকিল। পাণ্ডৱসকলৰ লগত কুকুৰ দেখুৱাইছে। এতিয়া পিতাই কয় – মই তোমালোকক গড়-গড়েচ (ভগৱান-ভগৱতী) কৰি তোলাঁ। ইয়াততো অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ দিওঁতা মনুষ্য আছে। কাম কটাৰী চলাই কিমান দুখী কৰি দিয়ে। সেয়েহে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো আনন্দ থকা উচিত যে বেহদৰ পিতা জ্ঞানৰ সাগৰে আমাক পঢ়াই আছে। তেওঁ ম'ষ্ট বিলাভেড (অতি মৰমৰ) প্ৰেমিক হয়। আমি প্ৰেয়সীসকলে আধাকল্প তেওঁক স্মৰণ কৰোঁ। তোমালোকে স্মৰণ কৰি আহিছা, এতিয়া পিতাই কয় – মই আহিছোঁ, তোমালোকে মোৰ মতত চলা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। দ্বিতীয় কোনো নাই। মোৰ স্মৃতি অবিহনে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম নহ'ব। প্ৰতিটো কথাতে চাৰ্জন (ডাক্তৰ)ৰ ৰায় ল'বা। বাবাই ৰায় দিব – এনেকৈ এনেকৈ সম্পৰ্ক বজাই ৰাখা। যদি ৰায় মতে চলা তেন্তে খোজে প্ৰতি পদমৰ হিচাপত পাবা। ৰায় ল'লে তেতিয়া ৰেচপনচিবিলাটি (দায়বদ্ধতা)ৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা (ৰেচপনচিবিলাটি বাবাৰ হৈ যাব)। অম্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ বাবে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) ঈশ্বৰ অৰ্থে দান-পুণ্য কৰিব লাগে। জ্ঞান ধনেৰে আঁচল ভৰাই সকলোকে দিব লাগে।

(2) এই পুৰুষোত্তম যুগত নিজক সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি জীৱনমুক্ত হ'ব লাগে। ভোমোৰাৰ দৰে ভোঁ ভোঁ কৰি নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান:

সাধাৰণ কৰ্ম কৰিও উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা সদায় ডবল লাইট হোৱা

যেনেকৈ পিতাই সাধাৰণ শৰীৰ লয়, যেনেকৈ তোমালোকে কোৱা তেনেকৈয়ে কয়, তেনেকৈয়ে চলে গতিকে যদিও কৰ্ম সাধাৰণ, কিন্তু স্থিতি উচ্চ হৈ থাকে। এনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰো স্থিতি সদায় উচ্চ হওক। ডবল লাইট হৈ উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ যিকোনো সাধাৰণ কৰ্ম কৰা। সদায় যাতে এইটোৱে স্মৃতি থাকে যে অৱতৰিত হৈ অৱতাৰ লৈ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিবলৈ আহিছোঁ। তেতিয়া সাধাৰণ কৰ্মও অলৌকিক কৰ্মলৈ পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

স্লোগান: আত্মিক দৃষ্টি-বৃত্তিৰ অভ্যাস কৰোঁতাজনেহে পবিত্ৰতাক সহজে ধাৰণ কৰিব পাৰে।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!